

Kispéter Mihály

105 éve született az az ember, aki ellen tudott állni a kommunista önkényuralomnak, aki a pályán és azon kívül is megfeszült a klubjáért, annak fennmaradásáért, 105 éve született Kispéter Mihály.

Nem volt született fradista, ő nem az apjától a génjeibe kódolva kapta a klub iránti mérhetetlen rajongást, ő azok tábort erősíti, akik fradistává váltak, ráadásul az egyik legnagyobb. Szegeden született, édesanyja egyedül nevelte, hiszen édesapját négyéves korában elvesztette. A szülővárosában kezdett futballozni a Móravárosi TE csapatában, ahol 1935-ben lett igazolt játékos. Tehetségére hamar felfigyeltek a város profi csapatánál a Szeged FC-nél is, ahol 1937-ben szerződést kapott. Akkoriban azonban egy profi szerződés messze nem jelentette azt, mint ma, még a jobbaknak sem volt könnyű belőle megélni. Márpedig Kispéter Mihály a jobbak közé tartozott, aki a jobb megélhetés érdekében munkát vállalt a MÁV-nál. Mivel futballozni is szeretett, a Szolnoki MÁV-hoz igazolt, ám ehhez vissza kellett amatőrösíteni, amit meg is tettek. Így amatőrként futballozott olyan szinten, hogy 1941-ben a magyar válogatottba is bekerült. Bekerült, mert a válogatók is látták, hogy a szolnoki védelemben volt egy magas termetű, kitűnő fizikumú labdarúgó, aki nagyszerűen fejtelt és rúgott, akinek a helyezkedése és a szerelési készsége mintaszerű, átlagon felüli volt, aki a hosszú lábaival elérhetetlennek vélt labdákat csípett el az ellenfelei elől és ezek mellett a lelkesedésben és sportszerűségben is példát mutatott a társainak. A II. világháború után a fura átigazolási szabályok kis híján véget vetettek a pályafutásának. Ekkor a Debreceni MÁV Bocskai színeiben játszott, vissza szeretett volna menni Szolnokra, ám oda nem adták ki, végül két év szinte tétlenség után 1947-ben, 28 évesen igazolt a Ferencvárosi Torna Clubhoz, ahol újra kivirágzott a karrierje. Az 1948/49-es idényben a bajnokcsapat tagja volt. Ez az a Fradi, amit minden idők leggólképesebb Fradijának tartanak, amelynek a

védelve is osztályon felüli volt, Kispéter Mihállyal az élen. Rudas Ferenc, annak a csapatnak a kapitánya súlyos sérülése után őt ajánlotta maga helyett csapatkapitánynak és milyen jól tette. A hatalom által parancsszóra szétszedett, nevéből és színeiből megfosztott, végletekig meggyengített csapat az 1952-es bajnokságban közel került a kieséshez. Egyesek már a tenyerüket dörzsölték, hogy elérték a céljukat, ám nem számoltak Kispéter Mihállyal, aki a pályán és a pályán kívül is erején felül vállalt. Az egész szezonban ragyogóan játszott, ennek ellenére a csapat sorsa az utolsó, Salgótarján elleni Úllői úti mérkőzésen dőlt el. Kispéter ezen nem egy-két embert, egy egész csatársort lefogott, a Bp. Kinizsi 1-0-ra győzött. Egykori csapattársa, Mészáros József erről a mérkőzésről mondta, „A 90 perc annyira kivette minden energiáját, hogy az öltözőben percekig meg sem tudott szólalni. Ahogy erőt vett magán, felállt és sorban minden játékosnak megköszönte a helytállást. Ő köszönte meg, aki a győzelemért a legtöbbet tette.”

1941 és 1953 között 11 alkalommal szerepelt a válogatottban. A csúcsformáját hosszú éveken át tartotta, a válogatottban azonban a sikeres bemutatkozás után mégis mellőzték. Hiába követelte a közönség a válogatottba, ő soha nem panaszkodott emiatt. Szerényen megjegyezte, a helyén játszó másik nála is jobb. Persze, ahogy mindenki, ő is tisztában volt vele, egyetlen bűne az volt, hogy az Úllői úton játszott és ebből nem volt hajlandó engedni. Képességei és kitűnő átlagteljesítménye, megbízhatósága alapján többször is helye lett volna a válogatottban. A mellőzés azonban nem csökkentette, hanem egyre csak növelte az akaraterejét.

Visszavonulása után 1957-től a Ganz-Mávag edzője lett, majd 1963-tól a Bp. Honvéd vezetőedzőjeként dolgozott, akiről világklasszis játékosa, Tichy Lajos is mindig csak a legelismertőbb szavakkal nyilatkozott. 1966. január 19-én a tatai edzőtáborban, futballozás közben végzett vele egy szívroham. A szívroham okozta halál elvitte, ám szelleme örökre velünk maradt, mi pedig alkalomadtán elzarándokolunk ide a sírjához, hogy hálánkat lerójuk neki.

Budapest, 2024. október 9.